

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 312/2021
04.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Гордане Комненић, Бисерке Живановић, Јасминке Станојевић и Весне Субић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Игњатовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Привредни суд у Нишу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде нематеријалне и материјалне штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Пироту Гжрр 55/2020 од 26.10.2020. године, у седници одржаној 04.02.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Пироту Гжрр 55/2020 од 26.10.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Пироту Гжрр 55/2020 од 26.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пироту Прр 165/19 од 22.07.2020. године, која је исправљена решењем истог суда од 07.09.2020. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због повреде права на суђење у разумном року у предмету Привредног суда у Нишу Ст 47/2010 исплати 500 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, са законском затезном каматом почев од 22.07.2020. године као дана пресуђења па до коначне исплате, а на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року исплати неисплаћено потраживање у поступку стечаја Ст 47/2010 који се води пред Привредним судом у Нишу од 945.589,86 динара са законском затезном каматом на 576.049,65 динара почев од 22.07.2020. године као дана пресуђења, па до исплате. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да тужиоцу исплати законску затезну камату на досуђени износ материјалне штете од 576.049,65 динара за период од 04.11.2009. године, као дана отварања стечајног поступка до 22.07.2020. године, као дана пресуђења и на 13.212,00 динара почев од 04.07.2019. године као дана подношења тужбе па до коначне исплате. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка од 67.875,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Вишег суда у Пироту Гжрр 55/2020 од 26.10.2020. године, ставом првим изреке преиначена је првостепена пресуда, која је исправљена решењем од 07.09.2020. године, у ставу другом изреке у погледу законске затезне камате на износ трошкова поступка тако што је тужена обавезана да тужиоцу исплати законску затезну камату на 13.212,00 динара почев од 22.07.2020. године, као дана пресуђења до коначне исплате, а одбијен захтев за исплату законске затезне камате на наведени износ почев од 04.07.2019. године, као дана подношења тужбе до 22.07.2020. године, као дана пресуђења, док је жалба тужиоца одбијена и првостепена пресуда потврђена у преосталом делу става другог изреке и у ставу трећем изреке. Ставом другим изреке одлучено је да првостепена пресуда остаје неизмењена у ставу првом изреке. Ставом трећим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, побијајући је у делу става првог изреке којим је одлучено о камати, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Правноснажном пресудом одлучено је о накнади нематеријалне и материјалне штете изазване повредом права на суђење у разумном року којом је утврђено да је тужбени захтев делимично основан, а тужена обавезана да наведену накнаду плати тужиоцу са припадајућом каматом, па Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној. Наиме, Врховни суд Србије је на седници Грађанског одељења од 27.09.2019. године, донео правни закључак по коме: „У предметима у којима се води стечајни поступак, законска затезна камата на потраживања утврђена правноснажним пресудама против дужника-друштвених предузећа обрачунава се до дана отварања стечајног поступка, у складу са законским решењем из Закона о стечају из 2009.године”. Како су нижестепени судови, према чињеницама утврђеним у конкретном случају, донели одлуку у складу са наведеним правним закључком, то Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), јер из напред изнетог произлази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, ради разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 04.07.2019. године, ради исплате новчаног обештећења за нематеријалну и материјалну штету изазвану повредом права на суђење у разумном року, а поднеском од 08.07.2020. године тужба је преиначена повећањем захтева којим је тужилац, поред исплате 500 евра у динарској портвредности по средњем курсу НБС на дан исплате на име накнаде нематеријалне штете, тражио исплату од 945.589,86 динара на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року.

Чланом 420. став 1. ЗПП, прописано је да странке могу да изјаве ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, док је ставом 2. истог члана Закона, прописано да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде. Када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, то се на основу члана 28. став 1. ЗПП, узима само вредност главног захтева, док се према ставу 2. истог члана Закона, не узимају у обзир камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка ако не чине главни захтев.

У конкретном случају ревизија тужиоца изјављена је против другостепене одлуке у делу којим је одлучено о камати на главни дуг (у ком делу је потврђена првостепена пресуда), као и у делу којим је преиначена првостепена пресуда у делу одлуке о камати на трошкове поступка, дакле којом је одлучено о споредном тражењу тужиоца које не чини његово главно потраживање, то је и ревизија недозвољена у овом делу. Наиме, чак и у ситуацији када је ревизија дозвољена за преиначени део првостепене пресуде та дозвољеност не повлачи дозвољеност ревизије у делу где је првостепена пресуда потврђена од стране другостепеног суда. Стога изјављена ревизија на одлуку у делу камате на главни дуг са разлога из члана 403 став 2. ЗПП није дозвољена. Такође, без обзира што је одлука у делу одлуке о камати на трошкове поступка преиначена, у ком случају би по члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија била увек дозвољена, у овом случају ревизија није дозвољена, с обзиром да је изјављена против одлуке о камати када ревизија није дозвољена према врсти одлуке која се њом побија, сходно члану 403. ЗПП у вези са чланом 28. став 1. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић